

stinským, kteří poskytují cizincům přístřeší, povinnosti, by umístili na hostinci (hotelu) svítilnu, by zaměstnávali několik vrátných, by vrátnému prikázali byt, z něhož lze viděti na silnici a dali hlídati hostinec (hotel) hlídací společností a aby takto umožnili svým hostům, by mohli spáti při nezamčených dveřích pokud se týče při otevřených oknech, a to ani tenkrát, je-li hostinec (hotel) na kraji města a má takovou fasádu, po které se prý snadno dá vylézt do prvního patra. Dovolací soud schvaluje proto právní názor nižších soudů, že škodu, jež žalobci byla způsobena krádeží, nezavinil žalovaný, naopak že ji zavinil sám žalobce, když spal při neuzamčených dveřích a při otevřeném okně, to tím spíše, když podle jeho tvrzení nebylo nesnadno vylézt ze silnice na balkon, na který vedly dveře, pokud se týče okno z jeho pokoje. Tvrdí-li dovolání, že zloději žalobcem uplatňovanými okolnostmi byli přímo povzbuzeni, by se o krádež pokusili, přehlíží, že podle zjištění nižšího soudu v Karlových Varech podobné krádeže byly spáchány také v jiných hotelích, o nichž žalobce ani netvrdil, že při nich byly tytéž nedostatky, jež vytýká hotelu žalované, a zapomíná, že v první řadě každý sám o sebe starati se musí, a že, kdo spí při otevřených oknech, činí tak na vlastní nebezpečí. Byla tudíž věc odvolacím soudem po právní stránce posouzena správně.

Čís. 4900.

Přistoupili-li věřitelé na nabídku vyrovnacího dlužníka, že celá pohledávka oživne, nebude-li do určité doby po splatnosti poslední lhůty zapravena celá kvota a vyrovnání i s touto úmluvou bylo soudem potvrzeno, neobživla celá pohledávka tím, že nebyla dodržena některá splátka, třeba s potvrzení vyrovnání stalo se pravoplatným až po té, kdy nabyla účinnosti novela ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1925, Rv I 1937/24.)

Žalobou domáhal se věřitel na vyrovnavším se dlužníku zaplacení celé pohledávky, jež prý obživla tím, že nebyla dodržena vyrovnací splátka. Žaloba byla zamítnuta pro tentokrát soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dle protokolu o vyrovnacím roku ze dne 5. března 1923 hlasovali všichni přítomní věřitelé žalované firmy pro vyrovnání za podmínek tam uvedených, totiž I. že se vyrovnací kvota zvyšuje na 30%, z nichž první lhůta 10% bude splatnou dne 1. června 1923, druhá lhůta 10% dne 1. prosince 1923 a třetí, poslední lhůta 10% dne 1. června 1924; II. že, nebude-li deset dní po splatnosti poslední lhůty, t. j. dne 11. června 1924 celá kvota 30% zaplacená, oživne celé pohledávání dotyčného věřitele. Jest pravda, že ustanovení tohoto bodu II. nezní doslovně »že teprve nedodržením poslední lhůty vyrovnání pozbude účinku,« jak odvolací soud uvádí, ale o tom, že má tento smysl, nelze ani dost málo pochybovati.

Neprávem tudíž vytýká dovolatel příslušnému předpokladu odvolacího soudu rozpor se spisy po rozumu čís. 3 Šu 503 c. ř. s. Neobstojí ani výtká nesprávného posouzení právního (§ 503 čís. 4 c. ř. s.). Nejvyšší soud plenárním usnesením ze dne 21. října 1924, čís. pres. 641/24 (sb. n. s. čís. 4277) vyslovil a odůvodnil, že ustanovení článku III. zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. nedotýká se vyrovnání, jež před jeho účinností byla již právoplatně potvrzena. Z toho plyne úsudkem z opaku, že se ustanovení tohoto článku vztahují na vyrovnání, jež před jeho účinností právoplatně potvrzena nebyla. V případě, o který jde, bylo vyrovnání ze dne 5. března 1923 potvrzeno usnesením krajského soudu ze dne 8. května 1923, právní moc potvrzeného vyrovnání nemohla tedy nastati před 22. květnem 1923 (§ 63 (2) vyr. ř., § 176 (1) konk. ř.) a, ježto zákon ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n. nabyt účinnosti dnem 19. května 1923, bylo vyrovnání právoplatně potvrzeno teprve po jeho účinnosti. Bylo by tedy lze tvrditi, že se žalobce může dle novelisovaného Šu 57 vyr. ř. na žalované domáhati zaplacení celé dosud nezaplacené pohledávky, nebyla-li některá z vyrovnacích lhůt přesně dodržena, kdyby tomu nevadil obsah potvrzeného vyrovnání. Tím, že věřitelé přistoupili na nabídku dlužnice, došlo ke smlouvě mezi dlužnicí a zájmovým sdružením věřitelstva, jejíž platnost byla sice podmíněna potvrzením soudu vyrovnacího, která však, byvši potvrzena, působí proti všem věřitelům, byť se nesúčastnili vyrovnacího roku, tedy i proti žalobci. V čase vyrovnání nebylo zákonného ustanovení, odpovídajícího nynějšímu Šu 57 vyr. ř., — úmluva, že nedodržením vyrovnání oživnou celé pohledávky, znamenala tedy přiosťření tehdejších předpisů, k němuž smluvníci zajisté byli oprávněni, ale s druhé strany nemohlo jim býti bráněno, by toto přiosťření poněkud nezmírnilo, a to se právě stalo tím, že bylo stanoveno, že, nebude-li do deseti dnů po splatnosti poslední lhůty, t. j. do dne 11. června 1924 celá kvota 30% zaplacená, oživne celé pohledávání dotyčného věřitele. Krajský soud potvrdil vyrovnání, výslovně poukázav k podmínkám protokolu o vyrovnacím roku, tedy i k ustanovení bodu II., a tím se i toto ustanovení stalo částí smlouvy mezi dlužnicí a jejími věřiteli, vížící obě strany a tudíž i žalobce. Ustanovení novelisovaného Šu 57 vyr. ř. platí tedy v tomto případě jen s oním omezením, a nelze tvrditi, že tím byly porušeny zásady a předpisy práva velícího, když smlouva byla dojednána a potvrzena (schválena) v době, kdy novelisovaný § 57 vyr. ř. ještě neplatil. Žalobcova pohledávka byla by tedy oživla a žalobce byl by se mohl domáhati jejího zaplacení na žalované, kdyby tato do 11. června 1924 nebyla zaplatila celé vyrovnací kvoty. Poněvadž tento předpoklad nebyl nastal ani při podání žaloby, ani při vynesení rozsudku prvního soudu, jest žaloba předčasná a bylo právem uznáno, že žalobní nárok tentokrát není důvodem po právu.

Čís. 4901.

Nelze se pro nicotnost nebo neplatnost domáhati zrušení části smlouvy o zápůjčku.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1925, Rv I 267/25.)